

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De fideli & veraci amico. III.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

CAPVT II.

De contemptu vana gloria.

Rerum mundi facies indicat, quod mundus amari non debet. Cum enim tam facile se variat, profecto corruptibile se demonstrat. Nulli fidem firmam seruat; sed modicum in apparentia blanditur, & in fine decipit & illudit. Non ergo pulchritudines hominum, non diuitie rerum, non laudes adulantium, non fauores potentium, te moueant & delectent; quia vana sunt & mortifera, quæcumque a summo bono retrahunt, & ad infima cogitatum inclinant. Omnis quippe caro scænum, & omnis gloria eius quasi flos fœni.

Isaia 40.

1. Igitur humanas laudes non affectes, nec vanè aliquem extollas: nescis enim, quid futura pariat dies. Sæpè nouissimi sunt primi, & primi nouissimi. Fuge laudari tanquam venenum, ne seducaris, & perdas boni operis meritum. Vani sunt & stulti, qui laudibus delectantur humanis. Laudetur Deus, non homo fragilis. Sapiens plus facta ponderat, quàm verba. Res bene gesta seipsam laudat. Qui verba tantum sectatur, nihil inueniet. Virtus in Deo facta, a Deo gloriam recipiet. Si ponis vitam tuam in ore hominũ, eris modò aliquid, modò nihil, nunquam tamen liber & quietus. Iustus non verbis mouetur ornatis; sed quod Deo placet, attendit.

Laudari ac
laudare ne
vanè con-
cupiscas.

3. Sæpè homines laudant, quod inprobat Deus; multoties Deus acceptat, quod homines vituperant & spernunt. Ille ergo dignè laudatur, quem Deus omnia sciens commendat. Ille adiutus est & valet, què adiuuat Deus. Ametur veritas, non hominũ loquacitas, qui sæpè præ odio vel amore mouentur, nescientes quid sit in homine velatum. Redi ergo ad conscientiam tuam, ybi veritas videt; & scito te infirmum esse, & peccatorem, atque citò moriturum. Siquidem in mortis articulo patebit, quam fallax fuit omnis gratia mundi: quàm stulta læticia, laus ab hominibus quæsit.

2. Cor. 10.

CAPVT III.

De fidei & veraci amico.

Amicus tuus est, qui in Deo te amat, & propter Deum te tolerat. Verè ille amicus tibi est, qui salutem animæ tuæ diligit, non qui foris blanditur & applaudit. Ille tibi dilectus est, qui pro malis tuis dolet & orat; qui profectui tuo congaudet, & te corripit in charitate. Non est fidus amicus nisi in Deo; & qui sua non quærit. Qui enim seipsum negligit, quid alteri persuadere poterit? Cum tua bene curaueris, facile proximo persuadebis.

m.

suadebis. Si diligis fratris salutem, tuam operari non omittas. Si ordinatè procedis, à te ipso inchoabis. Propriæ salutis nil antefendum est, ne tibi obiciatur: *Medice cura teipsum.* In te ^{Lusa 4.} prædisce, quid alteri dicas. Doce viuens verbum; teipsum exemplum ponas, non alterum, te neglecto. Esto bonus & fidelis, ^{Bono boni sunt amici.} & inuenies amicum fidelem. Amor Dei, amicum fidelem con-stituit: sine Deo nulla amicitia stabit.

2. Sed ubi talis qui in omnibus fideliter agit? O quàm preciosus talis, qui amore Dei sit plenus! Amor mundanus citò deficit, & in necessitate vacuum relinquit. Time Deum, & iungetur tibi amicus fidelis. Serua nomen bonum, & inuenies socium bonum. Et cum inuenieris, vere sapienter, & dilige sicut teipsum. Multi amici in prosperis, in aduersitate vix vnus adhærebit. Non eris tamen desolatus, si Deum habes semper præ oculis. Si Deo non places, non proderunt amici mortales. Si inuenieris iustum ac Deum timentem, magis dilige quàm potentem. Sustine verbum amici, & memento, quia homo est sicut & tu, quoniã solus Deus est, qui non errat, & in quem peccatum non cadit.

3. Quod non vis sciri, dicito nulli. Arduum & rarum celare verbum. Sic refer secretum, vt non erubescas, cum fuerit detectum. Qui nescit tacere, non diu seruabit amicum. Quando multa audisti & perlegisti, si hoc posses retinere, vt scires, quando deberes loqui, & quando tacere, bene didicisses. Det Deus hoc magnum bonum, quia verè egregium est donum, quod pauci habent. scire loqui, quando, & quomodo, & quibus oportet.

C A P V T I V.

De supportatione fraterna infirmitatis.

1. **O**ptima doctrina, patientia in angustiis. Salutare verbum, factum verbi. Qui implet mandatum, tremendum iudicium non pauebit. Confundit seipsum, qui promissum non seruat, nec facit, quod dicit. Sustine patienter & longanimiter aliorum defectus, quos Deus omnia videns sustinet. A multis Deus contemnitur, & tacet vsque ad tempus. Quæ emendare non vales, ser bono animo tacendo, & conuertete ad Deum magis orando. Siquidè & tu in multis deficiis: nec semper facis, quod proponis aut dicis. Pronus ad vindictam, non effugiet iram. Qui semper vult vindicare, paucos habebit amicos. Displiceat semper malum, placeat tolerantia mali.

2. Tristitiam facillè vincit, qui nil terrenum nouit amare. Exterminat seminariū litis, qui abicit vitium cupiditatis. Siue diuitiæ siue honores excreuerint, non satiant amatores suos, sed implicat & torquent. Desine concupiscere, & desines indignari.